

Małgorzata Hauke

Narada fotografów w Toruniu

Ochrona Zabytków 35/1-2 (136-137), 128

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

— podobnie jak w poprzednim obiekcie — należało odtworzyć właściwą formę naczynia. Uzyskano to przez wypełnienie ubytków nowo wykonanymi fragmentami ze szkła kryształowego. Rekonstrukcję wykonano w ten sposób, aby można było odróżnić nowe fragmenty od oryginału.

Z obiektów ceramicznych na uwagę zasługują dwie wazy chińskie i dwa taborety japońskie z Zamku Królewskiego w Warszawie, ceramiczny rokokowy ołtarz z Wigier, kafele Delfty z pałacu Łazienkowski i z Wilanowa oraz zabytkowe piece kaflowe z Ratusza w Kolobrzegu. Przy wszystkich tych obiektach zachodziła konieczność zrekonstruowania całości, najpierw przez dobieranie, dopasowywanie, a następnie przez sklejenie wielu nie-

raz bardzo drobnych kawałków. Większość obiektów wymagała uzupełnienia dużych fragmentów. Wykonywane było to różnymi metodami, przy użyciu mas na spoiwach klejowych, a w późniejszych latach na bazie żywic sztucznych, lub przez wypalenie glinki ceramicznej. Przy uzupełnianiu ornamentu stosowano farby wodne, olejne, żywiczne, ostatnio syntetyczne lub farby ceramiczne naszkliwne.

Do Pracowni trafiają również obiekty etnograficzne, dostarczające nietypowych problemów konserwatorskich.

Obecnie większość prac dotyczy obiektów wchodzących w skład wyposażenia Zamku Królewskiego w Warszawie (np. rokokowa boazeria z nie istniejącego już pałacu Tarnowskich, która niedawno została

wmontowana w pokojach Podkomorze w Zamku). Rozpoczynane są także prace przy ołtarzu z kolegiaty w Pułtusku, który po powodzi 1979 r. wymaga jak najszybszej interwencji. Obiekt ten ucierpiał najwięcej z całego wyposażenia kościoła.

Na zakończenie należy dodać, iż wielka szkoda, że od chwili śmierci prof. Greina nie kontynuuje się w Warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych specjalizacji konserwacji sztuki zdobniczej. A jest to dział tak interesujący i tak potrzebny, zwłaszcza że brak konserwatorów tej dziedziny odczuwa się nie tylko w PKZ, ale i w muzeach całej Polski.

Jolanta Łączyńska, Maria Krauze

NARADA FOTOGRAFÓW W TORUNIU

W dniach 11—13 lutego 1981 r. odbyło się w Toruniu seminarium pracowni fotograficznych PP PKZ. W spotkaniu wzięli udział kierownicy i przedstawiciele pracowni fotograficznych. Wśród zaproszonych gości znaleźli się pracownicy naukowi zajmujący się problematyką fotograficzną z Katedry Fototechniki Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej, laboratorium fotograficznego Zakładu Kryminalistyki Komendy Głównej MO oraz studenci z Koła Naukowego Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika. Celem spotkania było zaprezen-

wanie uczestnikom możliwości wykorzystania sprzętu, kierunków rozwoju materiałów negatywowych oraz pogłębienie wiadomości z zakresu techniki fotograficznej. Wygłoszono następujące referaty:

— *Fotografia dokumentalna w Pracowniach Konserwacji Zabytków;*

— *Kierunki rozwoju techniki fotograficznej, kamery i sprzęt oświetleniowy;*

— *Holografia i inne techniki specjalne;*

— *Praktyka fotografii w ultrafioletcie i podczerwieni;*

— *Reprodukcja fotograficzna archiwaliów;*

— *Kamery wielkoformatowe w dokumentacji, na przykładzie zdjęć makroskopowych.*

Tematyka seminarium spotkała się z dużym zainteresowaniem zebranych. Szczególnie referat dotyczący fotografii w promieniach niewidzialnych wygłoszony przez dra Tadeusza Kozieła z Zakładu Kryminalistyki Komendy Głównej MO wywołał ożywioną dyskusję.

Cel spotkania — jakim była wymiana doświadczeń zawodowych między uczestnikami — został osiągnięty.

Małgorzata Hauke

MUZEJA NA WOLNYM POWIETRZU — OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA W SANOKU

Spotkanie w dn. 13—15 kwietnia 1981 r. w Sanoku polskich skansenologów i konserwatorów wojewódzkich, zorganizowane przez Muzeum Budownictwa Ludowego przy udziale Oddziału Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego w Sanoku, miało charakter roboczy, dyskusyjny i poświęcone było problemom organizacyjnym, ekonomicznym i prawnym. Tego rodzaju zagadnienia były właściwie po raz pierwszy dyskutowane kompleksowo przez grono ludzi (ok. 80 osób), którzy na co dzień mają do czynienia z trudnościami wynikającymi z przestarzałych przepisów, norm pracy, nie dostosowanych do rzeczywistości taryfikatorów, a także nie zawsze właściwego stosunku niektórych lokalnych czynników administracyj-

nych do poczynań służby muzealnej.

Punktem wyjścia do dyskusji były dwa referaty: dra Jerzego Czajkowskiego pt. *Raport o stanie muzealnictwa skansenowskiego w Polsce* oraz mgra Juliusza Burnatowskiego pt. *Ekonomiczne przesłanki działalności muzeów skansenowskich*.

Autor pierwszego referatu (zob. „Acta Scansenologica”, t. 2) przedstawił pokrótce rozwój muzealnictwa skansenowskiego w Polsce, szczególnie w okresie powojennym, wskazując na kilka etapów w jego krótkiej historii, podkreślił też, iż — wbrew pozorom — sytuacja tej dziedziny muzealnictwa nie jest najlepsza, zwłaszcza jeśli zważy się silny ubytek z roku na rok materiału zabytkowego w dziedzinie bu-

downictwa ludowego na wsi i w małych miasteczkach. Nieplanowa działalność w zakresie dotychczasowego zakładania skansenów doprowadziła do tego, iż w wielu regionach kraju powstały luki terenowe nie objęte działalnością żadnego z istniejących skansenów. Najsilniej uwidacznia się to na południu Polski pomiędzy Krakowem, Tarnowem i Żywcem, dalej w okolicach Częstochowy, Sieradza, Piotrkowa Trybunalskiego i Łodzi, na północnym wschodzie w okolicy Białego-stoku i Suwałk, ponadto w całym dawnym województwie wrocławskim, szczecińskim i koszalińskim. W tej mierze autor wysunął liczne wnioski, które znalazły się w postulatach Komisji Wnioskowej. Inną kwestią poruszoną w refera-